

MARIJAN IN STANA PROSEN

ZVEZDNI MITI IN LEGENDE

ZALOŽNIŠTVO JUTRO
ZALOŽBA BRANKO

PREDGOVOR

Astronomija kot ena najstarejših znanosti z bogato in pestro zgodovino, staro več tisoč let, je dandanes, v času razburljivih raziskav vesolja, postala še bolj priljubljena. Veliko število astronomskih društev po Sloveniji, gradnja novih šolskih in zasebnih observatorijev, širjenje astronomskih vsebin v šolskih in obšolskih programih, številni astronomski tabori ter naravoslovni večeri in noči kažejo, kako privlačen in razburljiv je postal študij zvezd. Most do globljih spoznanj in zvezdnih skrivnosti pa se pogosto začne prav z zgodbo, zvezdnim mitom in legendo.

Za starodavna ljudstva so bile zvezde vir številnih mitov in zgodb. Ko so strmeli v zvezdno nebo, tam niso videli le skupin zvezd – ozvezdij, temveč kar cele slike – podobe, za katere se jim je zdelo, da prikazujejo njihove bogove, boginje, junake in druga čarobna bitja. Ta knjiga govori o teh nebesnih podobah. Pripoveduje zgodbe, ki so si jih o njih izmislili ljudje.

S številnimi zvezdami posuto jasno nočno nebo nas pogosto spominja na mehek temen žamet, ki ga prekrivajo raznobarni briljanti. Zvezdno nebo nam s svojo enkratno lepoto in veličastnostjo pričara zares čudovite prizore. Vendar nič ne pride samo od sebe. Da vse to doživimo in resnično občudujemo, se je treba le nekoliko potruditi. Vzeti si moramo čas, se pripraviti in precej misliti na nočni stik z zvezdami. In jasne noči so prav primerne za občudovanje zvezdnatega neba, četudi ne poznamo nobene zvezde.

Seveda je velika razlika med tistim, ki so mu zvezde všeč na prvi pogled in jih le tu in tam prav rad pogleda ter ob pogledu nanje uživa, in tistim, ki jih proučuje, raziskuje, to je astronomom. V prvem primeru je človek le gledalec, ki ga ne zanimajo lege zvezd, njihovo gibanje, narava in nastanek. Ta se lahko preprosto sprošča ob pogledu na zvezde, zre nanje kot na dogajanje v čudoviti zvezdni pokrajini. Astronom pa ni samo gledalec, ampak tudi opazovalec, predvsem pa raziskovalec in računar. Dobro pozna ozvezdja in posamezne zvezde, natančno ve, da to niso le drobne migetajoče lučke nad glavo, temveč daljna bolj ali manj velika in vroča sonca, vesoljska telesa z najrazličnejšimi lastnostmi. Astronom veliko globlje in popolneje dojema veličastnost in krasoto zvezdne noči. Pravzaprav ponoči, ko opazuje in raziskuje, po svoje kar trdo dela.

Nas bodo zvezde zanimale le toliko, kolikor bodo zanimive zgodbe o ozvezdijih, ki jim pripadajo. O vsem se bomo pogovarjali tako, da bi doživeli čim večjo sprostitev tako v prijetnem naročju doma kot tudi v naravi.

NAROČILA:

Jutro d.o.o., Črnuška c. 3, p.p. 4986, 1001 Ljubljana • tel. (01) 561-72-30, 041 698-788
• faks (01) 561-72-35 • WWW: JUTRO.SI • E-pošta: JUTRO@SIOL.NET

Knjigarna JUTRO na internetu: WWW.JUTRO.SI

Večina imen ozvezdij je grškega izvora, zato se bomo tudi mi oprli na grško mitizacijo zvezdnega neba. Grški miti pripovedujejo, da so bili na primer številni junaki za nagrado za svoja junaštva in dobra dela povzdignjeni med zvezde. Tako se zdi povsem naravno, da so stari Grki poleg Herakleja, Zevsovega sina in njihovega največjega mitološkega junaka, na nebo postavili tudi trofeje njegovih podvigov: premaganega nemejskega leva, prelisčenega zmaja, obglavljeno kačasto hidro, z nogo pohojenega in do smrti zdrobljenega raka itn. O zares številnih Heraklejevih dogodivščinah in junaštvih bi bilo mogoče napisati kar celo knjigo. Z ozvezdjem Kačenosec je povezan mit o zdravilcu Eskulapu, ki je znal celo mrtve oživljati. V rokah nosi Kačo, ki je tudi ozvezdje, vendar zelo težko razpoznavno.

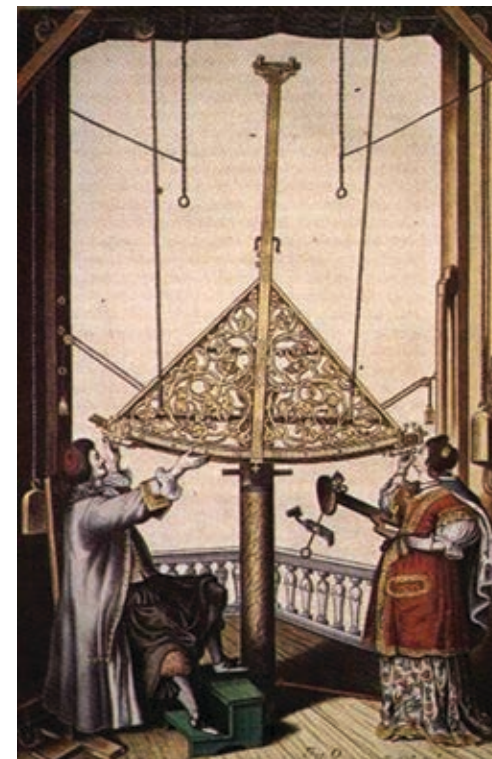
Tudi če ne poznamo imen zvezd in ozvezdij in nismo prebrali nobenega zvezdnega mita, lahko ob pogledu na zvezde uživamo in jih po svoje občudujemo.

Ta slika prikazuje zimsko večerno zvezdno nebo – Orionovo lovsko sceno z Velikim in Malim psom. Če poznamo zgodbe, pa pri pogledu na to lepo zimsko nebesno pokrajino doživimo še veliko močnejši in globlji stik z zvezdnim nebom ter podoživimo dogajanje v zgodbah. Z zvezdami se zelo zblížamo in sčasoma nam postanejo tako domače, da se z njimi skoraj lahko pogovarjamo.

Najsvetlejša zvezda na nebu — svetlobeščeci Sirij, ki simbolizira Velikega psa, se sramežljivo skriva za krošnjo drevesa.

Kot velik strah med vsemi mitološkimi bitji pa je na nebu prikazan škorpion. V peto je pičil najbolj spretnega in nepremagljivega lovca Oriona, ki je potem umrl. Prav tako je na smrt prestrašil Fetona, sina sončnega boga Helija. Feton je namreč nekega dne nevesč vozil sončni voz po nebu. Ko je pred seboj zagledal nevarnega škorpiona s strupenim žalom, je ves preplašen spustil vajeti iz rok. Sončni voz se je razletel in Feton se je smrtno ponesrečil, ko je goreč kot svetel utrinek padel z neba v reko Eridan.

Tako smo omenili le drobtinico iz nebesnih zgodb. V tej knjigi jih zaživi veliko več. Vse enako zanimive, pristne in nenavadne. Za bralce je to zabaven, a prijeten in hkrati tudi poučen uvod v spoznavanje zvezdnega neba.

Od opazovanja do zvezdnega mita.

VSEBINA

Andromeda	9	Orion	62
Berenikini kodri	12	Oven	66
Bik	14	Pegaz	68
Delfin	16	Perzej	70
Devica	18	Rak	73
Dvojčka	20	Ribi	75
Eridan	22	Samorog	77
Heraklej	24	Strelec	79
Južna riba	28	Škorpijon	81
Kačenosec	29	Tehtnica	83
Kasiopeja in Kefej	31	Trikotnik	85
Kentaver	34	Veliki medved	86
Kozorog	36	Veliki pes	89
Krokar in čaša	38	Venec	91
Labod	40	Vodna kača	93
Ladja Argo	43	Vodnar	95
Lev	46	Volar	97
Lira	48	Voznik	99
Lisička in puščica	51	Zajec	101
Lovska psa	54	Zmaj	102
Mali medved	56	Žirafa	104
Mali pes	58	Žrebiček	106
Orel	60	Zaključek	108

ANDROMEDA

Ozvezdje Andromeda v glavnem sestavljajo tri svetle zvezde, ki si jih lahko predstavljamo kot člene verige, s katero je bila Andromeda prikovana na skalnato pečino.

Andromeda, hčerka etiopskega kralja Kefeja ter njegove žene kraljice Kasiopeje, je bila žena velikega junaka Perzeja. S Perzejem sta se spoznala v nenavadnih okoliščinah. Kraljična je bila z verigo prikovana na skalnato pečino ob morski obali, kamor naj bi ponjo prišla strašna morska pošast, požrešen in ogaben kit, da bi jo požrla.

Tega velikanskega in nevarnega kita je v Kefejevo kraljestvo poslal bog morja in morskih globin Pozejdon, da bi se maščeval zaradi žalitve svojih hčera – morskih nimf. Kraljica Kasiopeja jih je nekoč zelo razžalila. Bahala se je, da je najlepša, celo lepša od vseh nimf. Lepe hčerke so se pritožile očetu, ki je pobesnel in se odločil, da bo kraljestvo kaznoval zaradi nespametnega in nadutega hvalisanja.

V Kefejevo kraljestvo je poslal strašno pošast. Pred seboj je uničevala vse, žrla je ljudi, živali in rastline ob obali. Nihče se ji ni mogel upreti. Vsak boj proti njej je bil zaman.

Kralj je za pomoč prosil preročišče. Tam so mu povedali, da bo lahko rešil deželo, če bo žrtvoval lastno hčer. Prikovati jo mora na skalo ob morski obali, da bo lahko k njej prišel kit in jo požrl.

Ko so ljudje to izvedeli, so od kralja zahtevali, da uboga nasvet preročišča. Zato je kralj Kefej popustil. Svojo ljubljeno hčer je dal z verigami prikovati na pečino in jo prepustil na milost in nemilost pošasti.

Toda usoda je hotela drugače. Andromedi še ni namenila smrti. Prav takrat, ko se ji je pošast bližala, da bi jo požrla, se je tam pojavil veliki junak Perzej.

Mladi junak Perzej je v Kefejevo deželo prišel z otoka Gorgona, kjer je pred kratkim ubil pošast Meduzo, ki je bila še nevarnejša kot kit. Perzej je pravzaprav prijezdil po zraku na hrbtu krilatega konja Pegaza. Ko je gledal na zemljo, je opazil, kakšna usoda čaka lepo princeso Andromedo. Brez oklevanja se je odločil, da jo bo rešil, če jo dobi za ženo.

Andromeda in njena starša so ta predlog z veseljem sprejeli in Perzej se je takoj pripravil na boj. Na noge si je pritrdil krilate sandale, ki so mu omogočale letenje in si opasal zakrivljen čarobni meč, ki mu je zagotavljal zmago v vsakem boju. Kljub tako dobri bojni opremljeni in veliki Perzejevi hrabrosti pa pošast ni in ni hotela popustiti. Šele

Ozvezdje Andromeda je pri nas vidno zvečer od avgusta do februarja.

po dolgotrajnem boju ji je Perzej z mečem zadal smrtni udarec.

Andromeda je bila rešena. Kmalu nato so na Kefejevem dvoru pripravljali poroko. Vendar zapletov in težav še ni bilo konec.

Pred tem pa je bila namreč Andromeda že zaročena s Kefejevim bratom. Prišlo je do spora. Takrat, ko je bila Andromeda v smrtni nevarnosti, Kefejev brat ni naredil ničesar, da bi jo rešil, sedaj, ko je bila rešena, pa je zahteval svojo pravico. V svatbeno dvorano je vdrl s svojimi oboroženimi vojščaki. Perzeja je obdolžil, da mu je ugrabil nevesto in zahteval, da mu jo takoj vrne. Zaman sta Kefej in Perzej pojasnjevala, da je pravico do Andromede zdavnaj izgubil, ko je pristal na njeno žrtvovanje.

Ko je Perzej uvidel, da je nemočen in da se z besedami ne more ubraniti pred napadalci, je velel Andromedi, kralju, kraljici in vsem svojim prijateljem, naj pogledajo stran. Iz malhe je nato izvlekel glavo Meduze, ki je bila tako strašna, da je ob pogledu nanjo vsakdo okamenel. Kefejev brat in njegovi vojščaki pa so radovedno pogledali Meduzo. V hipu so se spremenili v kamnite kipe in svatba se je nadaljevala.

Po poroki sta Andromeda in Perzej najprej odšla na otok Serif, kjer je živela Perzejeva mati Danaja, nato pa so se vsi skupaj odpravili v pokrajino Argo, kjer je Perzej pozneje postal kralj.

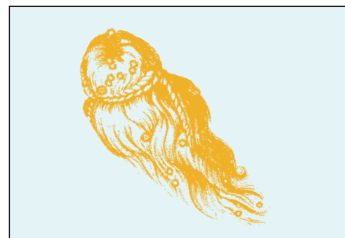
Ozvezdje Kit (Cetus) je pri nas zvečer vidno od oktobra do januarja.

Andromeda in Perzej sta imela številne potomce. Nekateri so postali znamenite osebnosti, med njimi tudi njun pravnuk Heraklej, pozneje pripoznan kot največji grški mitološki junak.

V zvezdnih atlasih Kitovo glavo navadno prikazujejo s petimi zvezdami, ki sestavljajo oglišča skoraj enakostraničnega petkotnika. Ostali del Kitovega telesa rišejo v obliki dolge in razvejane črte zvezd. Zanimivo je, da ozvezdja Kit nikoli niso risali kakor kita, ampak kot neko čudno pošast — spako, ki ji ni para. Glavne značilnosti pošasti so, da ima razcepljen delfinski rep, prednji šapi, iz glave ji štrli kratek rog in dolg luskinast vrat. Starodavni ljudje, ki so to ozvezdje poimenovali po kitu, najbrž kita nikoli niso videli. Morda so slišali zgodbe o raznih pošastih, ki naj bi prebivale v globinah daljnjih morij. V svoji bujni domišljiji so ustvarili kita kot nenavadno bitje, sestavljeno iz različnih živali.

Grda pošast, ki pleza na skalnato pečino, da bi prišla do uklenjene Andromede, naj bi bila podobna zmaju ali pa morda kakšni od zadnjih preživelih vrst živali zgodnjega obdobja v zemeljski zgodovini, ko so bila morja še polna zelo velikih plazilcev. Ti so pogosto priplavali iz vodnih globlin in pustošili obalo, ko so iskali plen.

BERENIKINI KODRI

Ob jasni noči brez mesečine lahko med ozvezdji Lev, Volar in Devica s prostim očesom zasledimo rahlo migotanje zvezd. Zdi se, kot bi bila tam bleščeča tenka tkanina, vsa posuta z rosnimi kapljicami. Da, tam leži ozvezdje Berenikini kodri. Ozvezdje je imenovano na čast lepotice Berenike, žene faraona Ptolemeja Tretjega (247 do 222 pr. n. š.). Potrebna je vaja in veliko truda, da ozvezdje izsledimo. Čeprav je majhno in šibko, da ga težko najdemo celo z daljnogledom, pa je toliko bolj slavno zaradi zanimive zgodbe. Ta pripoveduje, da je ozvezdje nastalo veliko pozneje kot druga ozvezdja, ki so bila tedaj že zdavnaj oblikovana. Preprosto ga je naredil dvorni astronom, Konon po imenu, da si je s tem rešil glavo.

Berenika, svetlolasa lepotica, je bila hči egipčanskega faraona Ptolemeja Drugega – Filadelfa. Poročila se je s faraonom Ptolemejem Tretjim – Evergetom. Kmalu po svatbeni gostiji je moral njen soprog oditi na bojni pohod proti Asircem. Berenika se je posvetovala z dvornim zvezdogledom, kaj naj stori, da bi si pridobila naklonjenost bogov, ki bi zagotovili varno vrnitev ljubljenega moža. Zvezdogled ji je svetoval, naj se slavnostno zaobljubi. Žrtvuje naj nekaj, kar ji je najdragocenejše, saj le tako lahko upa, da ji bodo bogovi naklonjeni in pripravljeni pomagati.

Berenikina največja dragocenost in ponos so bili njeni čudovito lepi zlati lasje. Predlagala je, da bi žrtvovala svoje zlate kodre in jih darovala na oltar v templju, posvečenemu boginji lepote, Afroditi.

Zvezdogled se je strinjal. Berenika je slavnostno zaprisegla, da bo opravila žrtvovanje, če se bo njen mož srečno vrnil domov.

Po zmagovitem vojnem pohodu se je faraon vrnil čil in zdrav in Berenika je izpolnila dano besedo. Na dan moševe vrnitve si je dala odrezati svoje zlate kodre. Skupaj z možem sta jih nato hvaležno položila na oltar. Toda ojoj, bujni kodri so izginili že prvo noč. Berenika se je zbala, da zaradi tega ne bo štel, da je izpolnila zaobljubo. Z možem sta zvezdogledu zapretila, da ga bodo obglavili, če se zadeva s kodri ne uredi. Ta pa je vse pomiril, saj se je dobro znašel. Faraonu in njegovi ženi je rekel, naj počakata samo do večera, takrat pa jima bo pokazal, da se je z lasmi zgodilo nekaj čudovito lepega.

Ko so zvečer na kristalno jasnem nebu zablestele zvezde, je iznajdljivi astronom vladarskemu paru pokazal majhen "oblaček" svetlikajočih se zvezd. Rekel jima je: "Te

Ozvezdje Berenikini kodri (Coma Berenices) je pri nas vidno zvečer od februarja do avgusta.

zvezde označujejo prostor na nebu, kamor je boginja Afrodita ponesla Berenikine kodre. Dokler bodo sijale, bodo ostale večen spomin na to, da je bila Berenika pripravljena žrtvovati svoj največji zaklad, da bi zagotovila varno vrnitev ljubljenega moža."

Faraon in Berenika sta tako malo vedela o zvezdah kot večina ljudi danes. Astronom ju je z lahkoto pretental, da vidita na nebu nekaj povsem novega.

(V resnici pa se je tedaj zgodilo, da je nastalo novo ozvezdje. Naredil ga je astronom. Kako? Iz ozvezdja Lev je moral vzeti skupino majhnih zvezd, ki so sestavljale čopek na koncu dolgega skodranega repa nebesnega Leva. Zato se zdajšnji Levov nebesni rep končuje brez čopka, ki sicer krasi konce levjih repov na zemlji.)

V ozvezdju Berenikini kodri gre v bistvu za nekoliko razpotegnjeno skupinico šibkih zvezd (med ozvezdji Devica, Leva in Volarja), ki dolgo ni imela svojega imena. Prištevali so jo enkrat k enemu, drugič k drugemu od omenjenih ozvezdij in jo včasih imenovali Čopek na Levovem repu, včasih Kaducej — Hermesovo žezlo (v starogrškem mitu krilata palica z dvema kačama), s katerim so prikazovali Devico, včasih pa Snop pšenice poljedelca Volarja. To je torej ozvezdje, ki so ga "naredili" astronomi. In še celo vemo, kdaj (v 3. stol. pr. n. št.).

To ozvezdje je starogrški astronom Ptolemej (2. stol. n. št.) imenoval Plokamos — Kodri las, arabski astronom Al'Sufi pa Al'Diafira — Ženski lasje (brez pojasnila, komu pripadajo). Znana so še druga imena tega ozvezdja, na primer Bleščeči ali Žareči lasje, Šop graha.

BİK

V davni preteklosti se je točka na nebu, v katero pride Sonce ob spomladanskem enakonočju (pomladišče), nahajala v ozvezdju Bika. Nato se je premaknila v ozvezdje Ovna, sedaj je v Ribah, v tem tisočletju pa se bo premaknila v ozvezdje Vodnarja. Znano je, da je imela pomembno vlogo v življenju starih narodov živinoreja, zato so ozvezdje, v katerem je Sonce premagalo zimo in napovedovalo prihod težko pričakovane pomladi, povezovali z močjo bika. Vsi stari narodi so častili to žival.

Sumerci so se klanjali bogu svetlobe in plodnosti, ki so ga prikazovali kot bika. Njegov asirsko-babilonski dvojnik je bil zaščitnik poljedeljstva in tudi znanilec spomladanskega sonca. Pri Egipčanih so posebno častili svetega bika Apisa – zemeljsko utelešenje nebesnega Bika in hkrati tudi Sonca. Njegov bik je bil črn z belo trikotno pego na čelu. Ob njegovem rojstnem dnevu so prirejali razkošna praznovanja, prinašali so mu darove, opravljali žrtvovanja. Od vsepovsod so v njegovo svetišče prihajali romarji na posvet. Žene so se mu izpovedovale in ga prosile za plodnost.

Biku štrlijo dolgi rogovi na sklonjeni glavi naprej, rdeče oko pa ognjevito strmi proti Orionu in njegovima zvestima psoma, Velikemu in Malemu psu. Takšna je podoba nebesnega Bika. Zdi se, kot da bi se počasi umikal mogočnemu lovcu zvezdnega neba, velikanu Orionu, ki meri nanj z dvignjeno palico in ga neprestano preganja. Z zvezdami, ki sestavljajo ozvezdje Bika, so nakazani samo rogovi, glava in zgornja polovica bikovega telesa. Zakaj na zvezdnih kartah ni videti ostanka telesa, pripoveduje zgodba iz grškega bajeslovja o lepi mladenki Evropi, v katero se je zaljubil sam vrhovni bog Zevs.

Nekega dne je Zevs, spremenjen v čudovito lepega snežno belega bika, prišel z gore Olimp naravnost na cvetoč travnik, kjer se je sprehajalo lepo in brhko dekle Evropa. Tako prijeten, prijazen in pohleven je bil ta čudoviti beli bik, da je Evropo povsem prevzel. Prav nič se ni zmenila za nevarnosti, ki bi jo lahko doletele. Biku se je brez bojazni približala, ga božala in ga ljubkovala. Ker je bil tako miren in ubogljiv, ga je celo zajahala.

Toda takoj ko se je povzpela na bikov hrbet, je vihravo zdirjal proti morju, se vrgel v valove in z ugrabljenco plaval proti otoku Kreti. Tam se je spremenil v vladarja bogov Zevs in deklico zasnubil. Potem mu je Evropa rodila tri sinove, Minosa (glej Venec), Radamanta in Sarpedona, ki so vsi postali pomembne osebnosti tistega časa.

Ozvezdje Bik (Taurus), pri nas zvečer vidno od novembra do marca.
Najsvetlejša zvezda je rdečkasti Aldebaran (Oko Bika).

Grki so menili, da je v zvezdah upodobljen v bika preoblečeni Zevs, ko je plaval z Evropo na Kreto, in to prav v trenutku, ko je pogledal iz vode. Zakaj Evrope ni videti na njegovem hrbtu, ne pripoveduje nobena zgodba. Vendar stari Grki na Evropo niso pozabili. Po njej so poimenovali celino, na kateri je ležala njihova dežela.

V ozvezdju Bik leži ena najlepših zvezdnih kopic na nebu – Plejade. Skrivajo se na vratu za Bikovima rogovoma (glej še tretjo zgodbo pri Orionu). Blizu njegove najsvetlejšje zvezde leži tudi prelepa skupinica zvezd, imenovana Hijade ali Deževnice. Tako jo najbrž imenujejo zato, ker so pred tisočletji v času spomladanskih deževij te zvezde vzhajale tik pred zoro.

Deževni sloves Hijad pojasnjuje mit, po katerem so bile Hijade hčerke velikana Atlasa (Atlanta) in boginje oblakov Nefele. Ker je bil njihov oče kruto obsojen, da mora za vse večne čase na svojih ramenih nositi nebesni svod, so hčerke tako dolgo žalostno jokale, da so ganile Zevs, ki jih je nato spremenil v zvezde. Njihovo žalovanje se nadaljuje na nebu, saj se njihove solze kar prelivajo v spomladanski dež.

Druga različica mita pa pripoveduje, da so nimfe Hijade, sestre Plejad, silno žalovale za svojim bratom Hijasom. Ta se je namreč smrtno ponesrečil pri lovu. Zevs je njihova zemeljska žalost ganila, zato jih je postavil na nebo in jih ovekovečil v zvezdah. Hijade – sedem Atlasovih hčera – sestavljajo glavo Bika in prinašajo deževje sredi maja.

DELFIN

Pozno poleti in jeseni lahko visoko na jasnem nočnem nebu opazujemo majhno ozvezdje, ki pa ga zlahka izsledimo. Štiri razmeroma šibke zvezde skoraj enakega sija oblikujejo romb, ki predstavlja Delfinovo telo. Peta, nekoliko oddaljena zvezda desno od romba, pa predstavlja Delfinov rep. Ozvezdje Delfin leži na delu neba, ki so ga včasih poznali kot nebesno Morje, saj je bilo na nebu v deževni dobi med letom. Blizu Delfina namreč leži Vodnar, ki prazni vodo iz svojega velikanskega vedra. Voda teče naravnost v usta Južne ribe, kjer leži svetla zvezda Fomalhaut. Sicer pa v neposredni okolici Delfina ležijo ozvezdja Ribi, Kit, Kozorog - Morska koza, ki so vsa tesno povezana z vodo.

V več starogrških bajeslovnih zgodb pripoveduje, kako je delfin, njihova "sveta riba", prišel kot ozvezdje na nebo. Po eni od zgodb ga je postavil tja bog Apolon. Tako naj bi počastil delfina, ki je na čudežen način rešil življenje slavnemu pesniku, glasbeniku in pevcu Arionu. Ta se je po obisku Sicilije in južne Italije z ladjo vračal domov v Korint.

Mornarji so izvedeli, da na povratku v domovino Arion pelje s seboj ogromno bogastvo, predvsem denar, ki ga je zaslužil s svojo umetnostjo. Zmenili so se, da pevca vržejo v morje, bogastvo pa si razdelijo.

Nekega jutra so ga zgrabili. Ko so ga hoteli vreči čez krov, jim je Arion ponudil ves svoj denar, če ga pustijo pri življenju. Ker so se mornarji bali, da jih bo izdal, so ga postavili pred odločitev: ali naj naredi samomor na ladji in ga bodo, ko bodo pristali, dostojno pokopali ali pa naj sam skoči v morje, kar pa je tudi skoraj gotova smrt.

Po dolgem premišljevanju je Arion izbral drugo možnost, vendar je mornarje zaprosil, naj mu dovolijo, da bi še enkrat, zadnjič, zaigral na harfo in zapel. Mornarji so uslišali njegovo prošnjo, saj so menili, da imajo še dovolj časa, da se ga za vedno znebijo.

Arion je odšel v svoje prostore in si nadel najlepše oblačilo. Stopil je pred mornarje na krov ladje ter zaigral in zapel. Zapel je presunljivo lepo in žalostno. Žalostinko je pel na čast boga glasbe Apolona. Mila pesem se je razlila čez širno morje in nebo. Dotaknila se je tudi Apolona in ga silno ganila. Nemudoma je k sebi poklical delfina in mu ukazal, naj reši žalostnega Ariona, ko se bo vrgel čez krov.

Delfin je takoj odplaval k ladji. Ariona je rešil tako, da ga je pri padcu ujel, posadil na svoj hrbet in skupaj z njim odplaval proti obali. Varno ga je pripeljal do пристanišča v